U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze,** se sídlem Praha 2, Spálená 2, v řízení o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 11 A 145/2012 jinému soudu.

takto:

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 145/2012 **se přikazuje** Krajskému soudu v Praze.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou u místně příslušného Městského soudu v Praze domáhal ochrany před nečinností žalovaného, na kterého se obrátil se stížností podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, z důvodu, že ta nebyla doposud vyřízena.

Městský soud v Praze předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému soudu, v souladu s § 9 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť je v projednávané věci žalovaným.

Žalobce se k návrhu na přikázání věci jinému soudu nevyjádřil a nevyužil ani svého práva vyjádřit se ve smyslu ustanovení § 9 odst. 3 s. ř. s. k tomu, kterému soudu má být věc přikázána a k důvodu přikázání, ačkoli byl k vyjádření ve lhůtě deseti dnů vyzván výzvou ze dne 2. 10. 2012 (doručena dne 12. 10. 2012).

Nejvyšší správní soud shledal návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. V citovaném

ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc projednat a rozhodnout.

V projednávané věci je pasivně legitimovaným účastníkem (žalovaným) Městský soud v Praze, což je subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci podle rozvrhu práce rozhodnout. Z uvedeného důvodu nelze u soudců specializovaných senátů tohoto soudu *a priori* vyloučit určitou míru pocitu sounáležitosti s institucí, ve které pracují, a již tato skutečnost sama o sobě může u žalobce vyvolávat rozumné pochybnosti o nepodjatosti soudců, kteří by měli ve věci rozhodovat. Za takové situace nelze ze soudců Městského soudu v Praze sestavit senát, který by o žalobě mohl rozhodnout.

Ke vztahu objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců Nejvyšší správní soud odkazuje na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 40, ve kterém se vyslovil tak, *„že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoli na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít o jeho nepodjatosti pochybnost*“. V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu *nemo iudex in causa sua*, dle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti, a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. Teorie práva, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).

Vzhledem k těmto důvodům byly podmínky pro delegaci jinému krajskému soudu, stanovené v ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s., splněny. Nejvyšší správní soud proto přikázal věc Krajskému soudu v Praze. Při úvaze, kterému krajskému soudu věc postoupit, vycházel Nejvyšší správní soud ze skutečnosti, že tento krajský soud je pro oba účastníky nejvýhodnější z hlediska dostupnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senát